

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน ให้ความใส่ใจอย่างเต็มที่ต่อการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจรัสแสงถึง ด้วยสิ่งนี้เท่านั้นที่ลูกจะกลับมาสาโทประธาน

คำถาม: ความเมตตาใดที่พ่อแม่มีต่อลูกๆ ของท่าน?

คำตอบ: การกำหนดที่พ่อแม่ เพื่อประโยชน์ของลูกๆ คือความเมตตาของท่าน การกำหนดแรกของพ่อคือ: ลูกๆ ที่แสนหวาน จงกลับมาใส่ใจที่เป็นดวงวิญญาณ ผู้ที่มีสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณก็จะอยู่อย่างนิ่งเงียบอย่างยิ่ง พวกเขาไม่สามารถที่จะมีความคิดที่ผิดๆ ได้

คำถาม: ลูกๆ ควรจะจัดสัมมนาอะไรกับกันและกัน?

คำตอบ: เมื่อไรก็ตามที่ลูกๆ ไปเดินเล่น จงมีการแข่งขันของการจดจรัสแสงถึง จากนั้นก็นั่งลงและจัดสัมมนาว่าลูกแต่ละคนได้จดจำพ้อยาวนานเพียงไร ที่นี้มีสันโดษที่ดีมากสำหรับการจดจรัสแสงถึง

โอมชานติ พ่อทางจิตถามลูกๆ ทางจิต: ลูกกำลังทำอะไร? ลูกๆ ทางจิตพูดว่า: บาบา พวกเราได้กลับมาหาโมประธานจากสาโทประธาน และดังนั้น, บาบา, ตามศรัทธาของท่าน พวกเราจะต้องกลับมาสาโทประธานอย่างแน่นอน บาบา เวลานี้ท่านได้ชี้หนทางแก่พวกเราแล้ว นี่ไม่ใช่สิ่งใหม่ เป็นสิ่งที่เก่าแก่ที่สุด สิ่งที่เก่าแก่ที่สุดคือการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจรัสแสงถึง แต่ไม่มีเรื่องของการโอ้อวดของสิ่งนั้น ลูกแต่ละคนสามารถถามตนเอง: ฉันกำลังจดจำพ้อยากเพียงไร? ฉันได้กลับมาสาโทประธานมากเพียงไร? ฉันกำลังทำความเพียรพยายามใด? ลูกนั้นจะสามารถกลับมาสาโทประธานได้เมื่อเวลาสุดท้ายได้มาถึงในที่สุดแล้วเท่านั้น ลูกจะเฝ้าแต่ได้นิมิตของสิ่งนั้นด้วย ไม่ว่าใครคนใดในบรรดาพวกเขาจะทำอะไรก็ตาม พวกเขาที่กำลังทำสิ่งนั้นเพื่อตนเองเท่านั้น พ่อฉันก็ไม่ได้มีความเมตตาใดแก่พวกเขาเช่นกัน ความเมตตาที่พ่อแม่คือการให้การกำหนดแก่ลูกๆ เพื่อประโยชน์ของลูกเอง พ่อคือผู้ให้คุณประโยชน์ ลูกๆ บางคนก็เข้าใจความรู้อย่างผิดๆ บาบารู้สึกว่าผู้ที่สำนึกที่เป็นร่างนั้นมีความหยิ่งโส ในขณะที่ผู้ที่สำนึกที่เป็นดวงวิญญาณนั้นคงนิ่งเงียบอย่างยิ่ง พวกเขาไม่เคยมีความคิดที่ผิดๆ พ่อตลใจให้ลูกทำความเพียรพยายามในทุกวิธีการ มายานนั้นก็เต็มไปด้วยพลังอย่างยิ่งเช่นกัน แม้แต่ลูกๆ ที่ดีมาก เธอก็ภูมิใจ ด้วยเหตุนี้เองลูกประจำของบราห์มินจึงไม่สามารถสร้างขึ้นได้ วันนี้บางคนอาจจะมีการจดจรัสแสงถึงที่ดีมาก และพรุ่งนี้เขาก็จะมีความหยิ่งโสของร่างกายเหมือนกับวัวตัวผู้ วัวตัวผู้ที่มีความหยิ่งโสอย่างมาก มีคำพูดที่ว่า: วัวที่มีสำนึกเป็นร่างจะรู้อะไรเกี่ยวกับเสียงสวรรค์? สำนึกที่เป็นร่างนั้นผิดอย่างยิ่ง ลูกต้องทำความเพียรพยายามอย่างมาก ชีพบาบาพูดว่า: พ่อคือผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ที่สุด ไม่ใช่ว่าท่านเรียกตนเองว่าเป็นผู้รับใช้ จากนั้นก็วางตัวเป็นนาย พ่อพูดว่า: ลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ลูกต้องกลับมาสาโทประธานอย่างแน่นอน สิ่งนี้ง่ายตายอย่างยิ่ง ไม่ได้มีความยุ่งยากใดในเรื่องนี้ ลูกไม่ต้องพูดสิ่งใดเลย ที่ได้ก็ตามที่ลูกไปจะมีการจดจรัสแสงถึงอยู่ภายใน ไม่ใช่ว่าบาบาช่วยลูกเมื่อลูกกำลังนั่งอยู่ที่นั่นเท่านั้น พ่อได้มาเป็นพิเศษเพื่อช่วยเหลือลูก พ่อมีความใส่ใจว่าลูกๆ ไม่ควรอยู่อย่างประมาทในหนทางใดก็ตาม มายาจะชักลูกที่นี้สำนึกที่เป็นร่างนั้นเลวร้ายอย่างยิ่ง ด้วยการกลับมาใส่ใจที่เป็นร่าง, พวกเขาที่ได้ตกลงไปกองกับพื้น บาบาพูดว่า: เมื่อลูกมาและนั่งอยู่ที่นี้ ลูกยังคงต้องจดจำพ่อผู้เป็นที่รักที่สุด พ่อพูดว่า: พ่อผู้เดียวเท่านั้นคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ด้วยการจดจำพ่อ, บาบในหลายต่อหลายชาติเกิดของลูกจะถูกเผาทั้งในไฟโยคะนี้ ลูกๆ นั้นยังไม่ได้ไปถึงสภาพที่ซึ่งพวกเขานั้นสามารถที่จะอธิบายแก่ใครก็ตามได้อย่างดี ต้องมีพลังโยคะในดาบของความรู้ด้วยเช่นกัน ไม่เช่นนั้นแล้วดาบนั้นก็ไม่มีประโยชน์ใด สิ่งหลักคือการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจรัสแสงถึง ลูกๆ มากมายก็ซ่อนแะอยู่ในธุรกิจที่ผิดๆ ทุกประเภท พวกเขาไม่ได้อยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจรัสแสงถึงหรือศึกษาเล่าเรียนและเหตุนี้เองพวกเขาก็ไม่มีเวลาสำหรับสิ่งนี้ พ่อพูดว่า: เป็นเพราะการอยู่อย่างซ่องแะในธุรกิจของลูกๆ ลาก ลูกจึงไม่ได้ทำความเพียรพยายามเช่นนั้น ลูกจึงสูญเสียสถานภาพของตนเอง ลูกต้องสร้างอนาคตเอง อย่างไรก็ตาม ลูกต้องกลับมาสาโทประธานด้วยเช่นกัน สิ่งนี้อาศัยความเพียรพยายามอย่างมาก ลูกๆ มากมายดูแลพิพิธภัณฑสถานใหญ่โต แต่ก็ไม่ได้อยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจรัสแสงถึง บาบาได้อธิบายแล้วว่า ผู้ที่นำสงสารที่อยู่ในบ่วงพันธะนั้นกลับอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจรัสแสงถึงมากเสียยิ่งกว่า พวกเขาเฝ้าแต่จดจำชีพบาบาชั่วแล้วชั่วแล้ว ชีพบาบา, จบสิ้นบ่วงพันธะนั้นของลูกด้วยเถิด! ได้มีการจดจำด้วยเช่นกันว่าผู้ที่ไร้เดียงสาที่ถูกทำร้าย ลูกๆ ต้องกลับมาอ่อนหวานอย่างยิ่ง กลายเป็นนักเรียนที่แท้จริง ผู้ที่เป็นนักเรียนที่ดีนั้นก็ไปและศึกษาในสวนด้วยความสันโดษ พ่อพูดกับลูกด้วยเช่นกัน: ไม่ว่าที่ได้ก็ตามที่ลูกไปเดินเล่น คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ และจดจำบาบา มีความใส่ใจในการอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจรัสแสงถึง เมื่อเปรียบเทียบกับภาระที่หนัก เช่นนั้นแล้ว ทรัพย์สมบัติที่ไม่สูญสลายนี้มีคุณค่าที่สูงมาก ทรัพย์สมบัติที่สูญสลายนั้นจะกลายเป็นเถาเถา บาบานั้นรู้ว่าลูกๆ ไม่ได้ทำงานรับใช้อย่างเต็มที่ และแทบจะไม่ได้อยู่ในการจดจรัสแสงถึง พวกเขาไม่ได้ทำงานรับใช้ที่แท้จริงที่พวกเขาควรทำอย่างใดก็ตามความใส่ใจของพวกเขานั้นก็ตรงไปหาการทำงานรับใช้ทางร่าง ถึงแม้ว่าสิ่งนั้นจะเกิดตามละครด้วย พ่อก็ยังคงตลใจลูกให้ทำความเพียรพยายาม พ่อพูดว่า: ไม่ว่าลูกกำลังทำงานใดก็ตาม ถึงแม้ว่าลูกนั้นกำลังเย็บผ้า จงจดจำพ่อ ในการจดจรัสแสงถึง

เท่านั้นที่มายาสรางอุปสรรค บาบาก็อธิบายแล้วว่ามายานั้นเต็มไปด้วยพลังและเธอจะต่อสู้อยู่กับผู้ที่เต็มไปด้วยพลังเช่นกัน บาบานั้นก็แบ่งปันประสบการณ์ของตัวเองด้วย: พ่อฉันเต็มไปด้วยพลัง พ่อรู้ว่าพ่อกำลังจะเปลี่ยนจากขอลานเป็นเจ้าชาย แต่กระนั้นก็ตามมายาก็ต่อต้านพ่อ มายาไม่ได้ปล่อยใครไว้ตามลำพัง เธอจะต่อสู้กับผู้ที่เข้มแข็ง ผู้ที่กล้าหาญด้วยความรุนแรงมากกว่าลูก ๆ บางคนก็มีสำนึกที่เป็นร่างอย่างมาก พ่อฉันอยู่อย่างปราศจากความหลงทะนงตนอย่างยิ่ง ท่านพูดว่า: พ่อคือผู้รับใช้ผู้ที่เคารวะแม้แต่ลูก ๆ ผู้คนเหล่านั้นคิดว่าตนเองเป็นผู้ที่สูงส่งอย่างยิ่ง ความหยิ่งยโสของร่างกายทั้งหมดนี้ต้องสลายไป ผู้คนมากมายก็มีวิญญานปีศาจร้ายของความหยิ่งยโส พ่อพูดว่า: คิดว่าตนเป็นดวงวิญญานและเฝ้าแต่จดจำพ่อ ลูกมีโอกาสที่ดีมากที่นี่ มีการท่องเที่ยวและการเที่ยวชมสิ่งต่าง ๆ ที่ดีมากที่นี่ด้วยเช่นกัน ลูกมีเวลาเหลือด้วย ลูกอาจจะท่องเที่ยวไปทั่วและแล้วก็ถามกันและกันว่าลูกนั้นได้อยู่ในการจดจำระลึกถึงนานเพียงไร สถิติปัญญาของลูกได้ไปในทิศทางอื่นไหม? จัดสัมมนาในหัวข้อนี้กับกันและกัน ลูกอาจจะมิกลุ่มที่แยกกันของหญิงและชาย ผู้หญิงนั้นก็ควรจะอยู่ข้างหน้า ผู้ชายควรจะอยู่ข้างหลัง ผู้เป็นแม่นั้นต้องได้รับการดูแลและเหตุนี้เอง พวกเขาต้องอยู่ข้างหน้า มีสันโดษที่ดีมากที่นี่ แม้แต่ชั้นยาสซีก็จากไปในสันโดษ ผู้ที่เคยเป็นชั้นยาสซีที่สาโทประธานนั้นก็ปราศจากความกลัวอย่างยิ่ง พวกเขาไม่หวาดกลัวสัตว์หรือสิ่งใด พวกเขาเคยอยู่ในความซาบซึ้งของตนเอง เวลานี้พวกเขาได้อยู่อย่างทาโมประธาน ทุกศาสนาที่มีการก่อตั้งขึ้นนั้นเริ่มแรกก็สาโทประธาน และแล้วศาสนาเหล่านั้นก็ไปสู่สภาพของราโจและทาโม ผู้ที่เคยเป็นชั้นยาสซีที่สาโทประธานก็เคยอยู่ในความซาบซึ้งในธาตุบราห์มอย่างสมบูรณ์ พวกเขาจะมีแรงดึงดูดที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาจะได้รับอาหารในป่า ด้วยการอยู่อย่างทาโมประธานมากขึ้นในแต่ละวันที่ผ่านไป, พลังกำลังของพวกเขาจะเฝ้าแต่ลดลง ดังนั้นบาบาก็แนะนำ: ลูก ๆ ลูกมีโอกาสที่ดีมากสำหรับความก้าวหน้าของลูกเอง ลูกมาที่นี่เพื่อหารายได้ ลูกไม่สามารถจะหารายได้เพียงด้วยการพบปะกับบาบา มีเพียงเมื่อลูกได้จดจำพ่อเท่านั้นที่ลูกจะหารายได้ อย่าได้คิดว่าบาบานั้นจะให้พรแก่ลูก ไม่เลย! ชั้นยาสซีเหล่านั้นให้พร แต่ถึงอย่างไรลูกก็ต้องลงมา เวลานี้พ่อพูดว่า: จงกลายเป็นจีนี่และเชื่อมโยงคะของสถิติปัญญากับเบ็องบนนั้น มีเรื่องราวของจีนี่ผู้ที่ร้องขอบางสิ่งที่จะทำ พ่อพูดด้วยเช่นกันว่า: พ่อกำลังให้การกำหนดแก่ลูก: อยู่ในการจดจำระลึกถึง และเรือของลูกจะข้ามฟาก ลูกต้องกลับมาสาโทประธานอย่างแน่นอน ไม่ว่ามายาจะทุศีลระชะของเรามากเพียงไรก็ตาม พวกเราจะจดจำพ่อที่สูงส่งของเราอย่างแน่นอน ภายในนั้นจงเฝ้าแต่ยกย่องพ่อในวิธีนี้และเฝ้าแต่จดจำท่าน อย่าได้จดจำมนุษย์ใด ประเพณีของหนทางของบัคตีไม่สามารถจะคงอยู่ในหนทางของความรู้ได้ พ่อได้ให้คำสอนแก่ลูก: ลูกต้องไปอย่างรวดเร็วในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง นี่คือนิยามหลัก ลูกต้องกลับมาสาโทประธาน ลูกได้รับการกำหนดของพ่อ: แม้เมื่อลูกไปเดินเล่น ฯลฯ จงอยู่ในการจดจำระลึกถึง ดังนั้นลูกก็จะจดจำบ้านและอาณาจักรของลูกด้วยเช่นกัน ไม่ใช่ว่าลูกนั้นจะตกลงมาขณะที่กำลังนั่งอยู่ในการจดจำระลึกถึง และแล้วนั้นก็กลายเป็นหะฐะโยคะ นี่คือนิยามสิ่งที่ตรงไปตรงมา: ลูกต้องคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญานและจดจำพ่อ ลูก ๆ บางคนก็ตกลงมาขณะที่กำลังนั่งอยู่ที่นี้ และเหตุนี้เองบาบาก็พูดว่า: ขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมา รับประทานและดื่ม จงอยู่ในการจดจำระลึกถึง ไม่ควรจะเป็นว่าขณะที่กำลังนั่งอยู่ที่นี้ ลูกก็อยู่อย่างสิ้นสติ บาปของลูกนั้นจะไม่ถูกตัดทิ้งไปด้วยการทำเช่นนั้น มีอุปสรรคมากมายจากมายาด้วยเช่นกัน มีขนบธรรมเนียมประเพณีของการถวายอาหาร ฯลฯ แต่นั่นก็ไม่ได้มีสิ่งใดในการทำเช่นนั้นจริง ๆ มีอุปสรรคมากมายของมายาในสิ่งนั้น นั่นไม่ใช่ทั้งความรู้หรือโยคะ ไม่มีความจำเป็นสำหรับนิมิต ผู้คนมากมายที่เคยได้นิมิตก็ไม่ได้อยู่ที่นี้ในวันนี้ต่อไป มายานั้นมีพลังอย่างยิ่ง ลูกไม่ควรจะมีความอยากความปรารถนาใด ๆ ที่จะได้รับนิมิต ที่นี้ลูกต้องจดจำพ่อเพื่อที่จะกลับมาสาโทประธาน ลูกรู้จักละครด้วยเช่นกัน: นี่คือนิยามที่ถูกกำหนดไว้แล้วเป็นนิรันดร์ที่เฝ้าแต่ซ้ำรอย ลูกต้องเข้าใจสิ่งนี้และทำตามการกำหนดที่พ่อให้ด้วย ลูก ๆ รู้ว่าลูกได้มาที่นี่อีกครั้งเพื่อศึกษาราชโยคะ สิ่งนี้ใช้กับบาร์ตเท่านั้น เป็นสิ่งนี้ได้กลับมาทาโมประธาน และเป็นสิ่งนี้ที่ต้องกลับมาสาโทประธานอีกครั้ง พ่อเองก็มาในบาร์ตเท่านั้นและประทานชีวิตใหม่ที่ไม่มิกิเลสแก่ทุกคน นี่คือการละเล่นที่มหัศจรรย์อย่างยิ่ง เวลานี้พ่อพูดว่า: ลูก ๆ ทางจิตที่สุดแสนหวาน คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาน ใช้ 5000 ปีอย่างสมบูรณ์ที่จะวนไปรอบวงจรของ 84 ชาติเกิด เวลานี้ลูกต้องกลับบ้าน ไม่มีใครอื่นสามารถพูดสิ่งเหล่านี้ ในบรรดาลูก ๆ ด้วย, ลูกกำลังเฝ้าแต่กลับมาเป็นผู้ที่มีศรัทธาในสถิติปัญญาตามลำดับกันไป ตามความเพียรพยายามที่ลูกทำ นี่คือนิยามที่ไม่มีขีดจำกัด ลูก ๆ รู้ว่าพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดกำลังสอนลูก ผู้เป็นนายนั้นคือครู ท่านคือนายที่ยิ่งใหญ่ ท่านอธิบายด้วยความรักอย่างมากมาย ลูก ๆ ที่ดีมากหลายต่อหลายคนนั้นก็คงหลับใหลอย่างสบายอย่างยิ่งจนถึง 6 โมงเช้า มายานั้นก็บีบจุมพอกพวกเขาไว้อย่างสมบูรณ์ พวกเขาเฝ้าแต่ให้คำสั่ง ในตอนเริ่มต้นเมื่อลูกเคยอยู่ในบัพติ มามาและบาบาก็เคยที่จะทำงานรับใช้ทุกประเภทด้วยเช่นกัน ไม่ว่าการกระทำใดก็ตามที่ฉันทำ ผู้คนที่เห็นฉันก็จะทำสิ่งเดียวกัน บาบารู้ว่าทหารช่าง ทหารม้าและทหารเดินเท้าทั้งหมดนั้นตามลำดับกันไป ลูก ๆ บางคนนั้นก็อยู่อย่างสะดวกสบายอย่างยิ่ง พวกเขาเฝ้าแต่อยู่อย่างหลับใหลในบ้าน และแล้วเมื่อใครบางคนจากข้างนอกถามว่าบุคคลนั้นนี้อยู่ที่ใด พวกเขาจะพูดว่า: เขาหรือเธอไม่อยู่ที่บ้าน อย่างไรก็ตามพวกเขาก็จะอยู่ข้างในและกำลังนอนหลับ บาบออธิบายแก่ลูกถึงสิ่งต่าง ๆ ทั้งหมดที่เฝ้าแต่เกิดขึ้น ยังไม่มีใครได้

กลับมาสมบูรณแบบ การทำลายงานรับใช้อย่างมากมายได้เกิดขึ้น ไม่เช่นนั้นแล้วก็ได้มีการจดจำถึงพ่อว่า: ไม่ว่าท่านจะทุบตีฉันหรือรักฉัน ฉันก็จะไม่จากบ้านของท่านไป ที่นั่นลูกๆ นั้นก็บูดบึ้งซึ่งดิ่งกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นั่นคือการขาดโยคะอย่างยิ่ง บาบานั้นก็เฝ้าแต่อธิบายแก่ลูกๆ อย่างมาก แต่ไม่มีใครมีพลังที่จะเขียนถึงบาบา หากลูกมีโยคะและแล้วการเขียนของลูกก็จะมีพลัง พ่อพูดว่า: จงพิสูจน์สิ่งนั้นอย่างชัดเจนอย่างยิ่งว่าพระเจ้าของกิตะคือชีวาไม่ใช่ศรีกฤษณะ พ่อมาและอธิบายความหมายของทุกสิ่งแก่ลูกๆ ลูกๆ นั้นก็มีความซาบซึ้งที่นี้ แต่ทันทีที่พวกเขาออกไปข้างนอก ทุกสิ่งก็จบสิ้นลง พวกเขาสูญเสียเวลาไปอย่างมากมาย อย่าได้สูญเสียเวลาของลูกด้วยการคิดว่าลูกจะหารายได้และบริจาคให้แก่โยคะ พ่อพูดว่า: พ่อได้มาเพื่อให้ประโยชน์แก่ลูกๆ ลูกกำลังสร้างการสูญเสียแก่ตนเอง ผู้ที่ช่วยโยคะในวงจรที่แล้วก็จะช่วยโยคะและจะเฝ้าแต่ทำเช่นนั้น เหตุใดลูกจึงเพียรพยายามอย่างหนักด้วยการคิดว่าลูกจะทำสิ่งนี้ลูกจะทำสิ่งนั้น? สิ่งนั้นถูกกำหนดไว้แล้วในละคร: ผู้ที่ได้หวนเมลิ็ดเหล่านั้นก็จะทำสิ่งนั้นแม้ในเวลานี้ อย่าได้วิตกกังวลเกี่ยวกับโยคะ จงให้ประโยชน์ตนเอง! ช่วยเหลือตนเอง! ลูกกำลังช่วยพระเจ้าใช่ไหม? ลูกกำลังรับหรือให้แก่พระเจ้า ลูกต้องไม่แม้แต่มีความคิดเหล่านั้น บาบพูดว่า: ลูกๆ ผู้เป็นที่รัก คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ และอยู่ในการจดจำระลึกถึง และบาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย เวลานั้นลูกอยู่ในยุคแห่งการบรรจบพบกัน ในยุคแห่งการบรรจบพบกันเท่านั้นที่ลูกสามารถมองเห็นทั้งสองด้าน มีมนุษย์อย่างมากมายที่นี้ ในยุคทองจะมีมนุษย์อยู่จำนวนเล็กน้อย ลูกต้องยืนอยู่ในยุคแห่งการบรรจบพบกันตลอดทั้งวัน จงมองดูว่าบาบากำลังทำให้เราเป็นอะไรจากสิ่งที่เราเคยเป็น! บทบาทของพ่อ นั้นมหัศจรรย์อย่างยิ่ง! ลูกอาจจะท่องทั่วไปได้แต่อยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง ลูกๆ มากมายก็สูญเสียเวลาของพวกเขาเป็นเพียงด้วยการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงเท่านั้นที่เรือของลูกจะข้ามฟาก ได้มีการอธิบายสิ่งนี้แก่ลูกๆ ในวิธีเดียวกันในวงจรที่แล้วด้วย ละครนั้นก็เฝ้าแต่ซ้ำรอย การศึกษาคือการจดจำทั้งต้นกัลป: ด้วยสติปัญญาของลูกขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมา อย่างไรก็ตาม ลูกอาจจะดำเนินธุรกิจของลูกๆ ลาก ลูกต้องหาเวลาที่จะศึกษาเล่าเรียน จดจำพ่อที่แสนหวานและสวรรค์ ยิ่งลูกจดจำพ่อมากเพียงไร ความคิดสุดท้ายของลูกจะนำลูกไปสู่จุดหมายปลายทางของลูกตามนั้น บาบเวลานี้ฉันกำลังจะมากาท่าน ในการจดจำพ่อแม้แต่ลมหายใจของลูกนั้นก็จะมีเต็มไปด้วยความสุข ลมหายใจของพราหมณ์นั้นก็เต็มไปด้วยความสุขด้วยเช่นกัน พวกเขาอยู่ในการจดจำระลึกถึงธาตุบราห์ม แต่ในบรรดาพวกเขา ยังไม่มีใครไปยังพรหมโลกได้ สำหรับพวกเขาแล้วการจากร่างไปเองนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ (เมื่อเวลานั้นมาถึง) บ้างก็ถืออกและจากร่างของเขาไป พวกเขาตายขณะที่มีประสบการณ์ของความทุกข์ พ่อพูดว่า: จงรับประทาน, เต็มและจดจำพ่อ แล้วความคิดสุดท้ายของลูกจะนำลูกไปสู่จุดหมายปลายทาง ทุกคนต้องตาย อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานั้นได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดิ์ตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพตาดา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. จงจดจำเสมอ: ไม่ว่าการกระทำใดก็ตามที่ฉันทำ ผู้คนที่เห็นฉันจะทำสิ่งเดียวกัน อย่าได้กลายเป็นผู้ที่รักการพักผ่อนเช่นที่ว่าลูกได้ทำลายงานรับใช้ คงอยู่อย่างปราศจากความหลงทะนงตนอย่างมากๆ ช่วยเหลือตนเองและให้ประโยชน์ตนเอง
2. อย่าได้อยู่อย่างวุ่นวายในธุรกิจของลูกๆ ลาก จนกระทั่งไม่มีเวลาสำหรับการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง หรือศึกษาเล่าเรียน สำนึกที่เป็นร่างนั้นหลอกลวงและเลวร้ายอย่างยิ่ง จงละทิ้งสิ่งนั้นและทำความเพียรพยายามที่จะกลับมามีสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ

พร: ขอให้ลูกเป็นดวงวิญญาณที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้ผู้ที่ปลุกเรียกสถานะเทพของตนเองอย่างถูกต้องแม่นยำด้วยวิธีที่ถูกต้องในวันดีพมาลา

สมัยก่อน ในวันดีพมาลา ก่อนอื่นผู้คนจะจุดตะเกียงดินกันอย่างเป็นระบบ พวกเขาจะระวังมิให้ตะเกียงดับ และจะเทน้ำมันลงไปนั้นอย่างต่อเนื่อง พวกเขาจะทำพิธีปลุกเรียกอย่างเป็นระบบด้วย เวลานั้น แทนที่จะใช้ตะเกียงดิน ผู้คนกลับใช้หลอดไฟทรงกลม พวกเขาไม่ได้เฉลิมฉลองดีพมาลา แต่สิ่งนั้นได้กลายเป็นความบันเทิงในอีกรูปแบบหนึ่ง วิธีการปลุกเรียกและเพียรพยายามทางจิตได้จบสิ้นลงแล้ว ความรักจบสิ้น มีเพียงความเห็นแก่ตัวที่ยังคงหลงเหลืออยู่ด้วยเหตุนี้เอง ลักษณะ รูปแบบที่ถูกต้องของการเป็นผู้ประทานจึงไม่ได้ไปหาพวกเขา อย่างไรก็ดี ลูกทุกคนปลุกสถานะเทพของลูกอย่างถูกต้องแม่นยำด้วยวิธีที่ถูกต้องและเหตุนี้เองตัวลูกเองกลับมามีค่าที่จะเป็นเทพที่ได้รับการกราบไหว้

คติพจน์: ขอให้มิตศนคติ สายตา และสภาพที่ไม่มียึดจำกัดอย่างสม่ำเสมอและงานของการให้คุณประโยชน์โลกจะได้รับความสำเร็จ

*** โอม ชานติ ***